

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

V. Vtru[m] Richardus fuerit Rex Angliæ, proponu[n]tur argumenta
negantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

sueuiæ, quia maiores eius, priusquam cum cæteris in Albionem, desertis auitis domiciliis, abirent, Anglo-sueuis iura dederant. Sed ut hæc omnia, quæ de Sueuis & Anglis dicta sunt, dilucidiora fiant; consultum erit inspicere Philippi Cluuerij *Germaniam antiquam*, præcipuè Tabulam, qua Sueuiam, quæ cis Codanum Sinum seu mare Sueuicum fuit, depingit. Cui inspectioni iungatur lectio cap. 27. lib. 3. vbi de Sueuicis gentibus ex Germania Taciti disputat.

CAPVT V.

Utrum Richardus fuerit Rex Anglia. Proponuntur argumenta negantia.

SÆpius apud memetipsum hæsitauit cogitans, inquit Arnoldus Wionius, quis esset iste S. Richardus Anglia Rex, pater SS. Willibaldi & Wunebaldi. Nullum huius nominis, maximè illo tempore, anno videlicet DCC. & quod excurrit, in Anglia regnasse, nec talem in Catalogis Britannia Regulorum reperiri, ex historiis manifestum est. Non tu solus es, ô Arnolde, quem hic serupulus torquet; Me quoque & alios iam dudum exercet.

Nam I. nulli ex antiquis, qui res SS. Willibaldi, Wunebaldi & Walpurgis literis consignarunt, vllam de regno à Richardo aut administrato, aut postea amore Christi deserto mentionem faciunt; utiq; non tacituri, si Richardus Rex fuisset, cuius exemplum, omni posteritati ad imitationem, vel saltem ad admirationem proponendum erat.

Sed aiunt: istud humilitatis & Christiana modestiæ causa silentio inuolutum. Quæ verò hæc humilitas esset,

inuidere posteritatis notitiæ rem tanti momēti, præfertim, postquam is, qui materies scribendi est in fata concessit? Non pauci Regum Angliæ, spreto Regno, & omnibus regis ornamentis ac deliciis insuper habitis, Monasticam vitam amplexi sunt. An id taciti præterierunt Historici? Minimè verò, Diligentissimè omnia annotarunt, & factis tam præclaris velut pretiosissimis gemmis Annales vel historias suas exornarunt; nominatim Beda eiusque continuator, vt alios hoc loco omittam. Simili diligentia in literas retulerunt, si quando filij aut filia Regum, aut ipsæ etiam Regina, mortalibus rebus valedixerunt, seque diuino cultui penitus consecrarunt.

Reliquerat regnum Ceadualla Rex occidentaliū Saxonum, & Romam abierat anno Christi DC. LXXXVIII. Quis Anglicanorum scriptorum factum tam præclarum tacuit? Non venerabilis Beda: Non Henricus Huntindoniensis, non Wilhelmus Malmesburiensis: Non Æthelfridus: Non Matthæus Westmonasteriensis in Floribus. Non Florentius Wiggorniensis in suo Chronico. Anno DCC. V. Coenredus

Beda li. 5. cap. 7. (verba Bedæ audis) qui regno Merciorum nobilissimè aliquanto tempore præfuerat, nobilius multò sceptrum regni reliquit, nam venit Romam, ibiq; attonsus, Pontificatum habente Constantino, ac Monachus factus ad limina Apostolorum
Huntind. lib. 4. in precibus, ieiuniis, & elemosynis vsque ad diem permansit
Wilhel. lib. 1. de gestu Regū Anglorum. ultimum. Venit autem cum illo & filius Sigheri Regis orientaliū Saxonum, vocabulo Offa, iuuenis amantissima etatis & venustatis, totiq; genti ad tenenda seruandaque regni sceptrum exoptatissimus; Qui pari ductus deuotione mentis, reliquit uxorem, agros, cognatos & patriam propter Christum & propter Euangelium, &c. Et ipse ergo, vbi ad loca sancta
Æthelfrid. lib. 2.
Chronici cap. 10.
Beda lib. 5. c. 20.
 Romam

Romam peruenerunt, attonsus, & in Monachico habitu vitam complens, ad visionem beatorum Apostolorum in cælis diu desideratam peruenit. Hæc Beda: similia alij antea nominati Anglicani scriptores.

Etiã Coenredi antecessor in Regno Merciorum & cognatus, Edelred seu Æthelredus monasticum habitum regali purpuræ prætulit, vt & Ina Rex Westsaxonum; quorum, vt & aliorum exemplo permotus Ceolwulfus, Northumbrorum Rex, eadem vestigia sibi premenda & sequenda duxit. Ceolwulf, cum sæpè uenti Bedæ colloqueretur, inquit Henricus Huntindoniensis lib: 4. & sæpè ante mortem eius, & post mortem historiam eius ad se scriptam oculis adhiberet, cœpit diligenter Regum singulorum facta, & finem secum discutere, uidit g̃ luce clarius regna terrena & res humanas cum labore perquiri, cū timore possideri, cum dolore amitti, & quia quibusdam minus callidis, vel etate teneris uidentibus temporalia pulchra & delectabilia, cū audierint predicari ea deserenda, & temnēda uidetur friuolum & contra rationem, quia nondum perceperunt, quomodo mordeant mundi diuitie, quomodo ad nihilum deueniant, & fructum tandem nullum, nisi seram penitudinem generent. Horum nihil regem callentem & expertum impediēbat. Senserat enim in seipso regnum sibi cum labore fuisse perquisitum, cum timore possessum: noluit uero cum dolore amittere. Sponte igitur diuitiarum non seruus, sed dominus, quasi magnus uiles abiēcit. Maximè autem accenderat eum, quod cum pueri & mulieres, uulgus g̃, uel etiam ditiores profilirent ad eum conspiciendum, & eius beatitudinem mirandam, ipse horribilibus curis necis & proditionis, & multimode calamitatis intus cruciabatur, & animo & corpore decoquebatur; cum g̃ alij iudicarent eum beatissimum, ipse, qui solus animi sui secreta nouerat, iudicabat se miser-

miserrimum. Cum ergo paruo spatio, id est, octo annis regnasset, per maximum visum est ei, & valde anxiatu est, quod tanto tempore vitam suam amiserit, curis vanis & disciplinis fragilibus deditam; reliquum autem saltem vita sua non erronea stultitia, sed sapientia & utilitati propria dicere certauit; exemplum quod assumens ex historia beati viri predicta, sex reges fortissimos, vir verè fortissimus, profecutus est; scilicet Edelredum regem **Merce** & Cenredum successorem eius, nec non Ceduuallam regem **Wessexe** & Ine successorem eius, sed & Sigebertum regem **Estangle** qui Monachus effectus est, quem postea **Peada** occidit, & **Sebbi** regem **Essex** qui Monachus effectus, diem iucundum mortis sua prauidit, vidit & gauisus est. Isti non deuorarunt substantias suas cum meretricibus, sed euntes cum dolore semina sua seminauerunt, ut venientes veniant, cum exultatione suos Deo manipulos afferentes. Compleuit ergo Ceoluulfus hebdomadam regum perfectorum, & habitu monachali suscepto, capiti eius corona de lapide pretioso imposita est à Domino. Hæc Huntindoniensis.

Ecce, quàm accuratè memorant Historici isti, si quis Regum in Britannia, Dei amore, & suæ salutis desiderio succensus, regnum terrestre cum pignore Regni cœlestis, hoc est, cum Monastica professione commutauit. Cùm ergo circa illa ipsa tempora, quibus isti Reges rebus mortalibus valedixerunt, feratur Richardus quoque Regno spreto, in peregrinas regiones abiisse; qui, quæso fit, quòd rei tam memorabilis, & ad exemplum tam idoneæ, nemo Anglicanorum veterum historiographorum meminit? Quæ hæc tanta obliuio, vel potius supina oscitantia?

Secundo, Marcellinus quisquis ille fuit, in S. Sui-
berti vita non dissimulat Adalbertum Leuitam, fuisse

se

se filium Regis Deiotum, & amore Christi regale patrimonium spreuisse. Quomodo hoc dissimulasset in Willibaldo & Wunibaldo, si Regem Anglię patrem habuissent? Erant certè duo isti in eodem sodalicio & comitatu, in quo erat Adelbertus, & ipse Marcellinus, vt proinde familiam Willibaldi & Wunibaldi æquè cognitam habuerit ac stirpem Adelberti.

Tertiò cum præter geminum Regnum Pictorum & Scotorum in septentrionali Albionis parte, septem Regna ab Anglis seu Saxonibus constituta sint; vt Regnum Cantiaę, Regnum Austrarium Saxonum, Regnum orientalium Anglorum, Regnum occidentalium Saxonum, Regnum orientalium Saxonum, Regnum Northumbrię, (sub quo Deira & Bernicia; vnde aliquando legas: *Regnum Deirorum, Regnum Berniciorum*) & Regnum Merciorum, quero cuiusnam ex his Regnis Richardus Rex fuerit? Quodcunque nominaueris, statim ibimus ad Historicos & Chronologos Anglicanos, præsertim ad Malmesburiensem, Huntingdoniensem, & continuatorem Florentij Wigorniensis; & Catalogos Regum singulorum regnorum percurremus. Si alicubi Richardum inueniemus, nõ grauatè Regem salutabimus. Nec satis est dicere, fuisse Regem Anglię: nam cum illis temporibus, de quibus disceptamus, Anglia in varia regna diuisa fuerit; vt certo certius constat, haud satis est affirmare, fuisse Regem Anglię, sed ostendendum est, cuius Regni Anglicani, vel cuius partis in Anglia regale sceptrum gesserit. Nec est, quod quis ad septentrionalem Britanniaę partem, hoc est, ad Scotos & Pictos nos ablegat: nam Richardus non fuit de Scotorum aut Pictorum, sed de Saxonum genere, vt supra vidimus.

Z

Dein-

Deirorum

Deinde, ut omnes illius ætatis Scoticos & Picticos reges, ducibus antiquis historicis percurramus, nullus Richardus sese in conspectum nostrum dabit.

Aliqui, ut Arnoldus Wion, lib. 4. *Ligni vitæ* aiunt, Richardo fuisse Parentem Lotharium, quem aliqui *Lotheri* appellant, qui fuit Rex Cantuariorum, occisus in pugna Australium Saxonum anno Redemptoris D C. LXXXVI. 8. Idus Febr. quos contra eum Eadricus filius Egberti aggregauerat, ut ait Huntindoniensis lib. 4. & Malmesburiensis lib. 1. Sed quo veteri Auctore hoc adstruitur?

Deinde liquidò compertum est, quem Lotharius successorem habuerit: successit enim Eadricus hostis perpetuus Lotharij, quamvis eius ex fratre Egberto nepos esset: qui Eadricus regnum Cantix sequi annum tenuit, mortuus anno D C. LXXXVII. ut ait Matthæus Westmonasteriensis; in cuius locum per sexennium subierunt Nidred & Wibbehard, qui duo cum Eadrico *extranei à regio sanguine* dicuntur à Malmesburiensi, & Huntindoniensi. Sed quomodo *extraneus à stirpe regia Cantuaritarum* Eadricus, qui Lothario successit, si fuit filius Egberti fratris Lotharij, qui Egbertum in regno antecessit? Nam de Nidred & Wibbehard non laboro; ad quos solos ista, ut ita loquar, *extraneitas* pertinere videtur, cum & Malmesburiensis, dicat, *per sexennium circiter à regia successione claudicatum esse*; per illud scilicet sexennium, quo duo illi Cantix regnum occupabant: Et septimo demum anno ad regiam lineam reditum esse, Withredo filio Egberti ad regni solium euecto. Si ergo Withredus fuit de regio sanguine, necesse est de eodem fuisse Eadricum, cum vterque fuerit filius Egberti, eius, qui

in regno Lotharium antecesserat. Verùm vteunque ista sese habeant, nullus hic vsquam conspicitur Richardus Rex Cantuariorum, successor & filius Lotharij: Vnde ergo recentiores ista hauserunt?

Quidam, & inter hos etiam noster Philippus, his argumentis pressi, aliò confugiunt, videlicet Richardum successisse Offæ seu Offoni auunculo suo sine liberis defuncto. Sed hæc minus adhuc substant: aut enim sermo est de Offa celeberrimo illo, & fortissimo rege Merciorum, qui XXXIX. annis regnum inuictâ dextera administravit: at hoc dici nequit; quia Offæ successit filius eius Egferd, huic Cenulf, huic Ceovulf, & aliis alij, vt videre est apud scriptores sæpius iam laudatos: aut sermo est de Offa orientalium Saxonum rege; neque hoc rectè affirmatur: quia Offæ, postquam rebus mortalibus, sumpto Monastico habitu, valedixit, successit Selredus Sigeberti Bonifilius, qui regni gubernacula XXXII. annis moderatus est, testibus Matthæo Florilego, & Malmesburiensi, & aliis prisca rerum Anglicarum scriptoribus, regumque Catalogis & indiculis. Nec Offa iste in regno sine liberis defunctus est, vt vult ista opinio, cum sponsam & regnum voluntariè diuino seruitio & Monastica vitæ posthabuerit.

Denique euolue sursum deorsum omnes Historicos antiquos, & Catalogos regnorum & regum Hæptarchiæ Britannicæ, qui accuratè conscripti existant ad calcem Continuatoris Wigorniensis; euolue, inquam, eo tempore, quo Richardum vixisse, & regnasse oportuit, nimirum ab anno Domini DC. L. vsq; ad DCC. XX. veletiam XXV. (vt vitam Richardi ad septuaginta quinque annos proferamus) nullus occur-

ret in vlllo Angliæ Regno Richardus, cum tamen historicorum Anglicanorum in Regnorum & Regum successionebus annotandis, summa sit diligentia & accuratio.

Ipsè etiam Illustrissimus Baronius, cum Tom. IX. ad annum Domini DCC. L. Epitaphium S. Richardi recitasset, & Richardum Regem salutasset, visis postea monumentis à Canisio Tomo IV. Antiq. Lect. publicatis, calculum reduxit, & sententiam mutauit. *Antiquiora testimonia, inquit, & ea ipsa, quæ ab eorum consanguinea scripta habentur, nunquam Richardum nominasse inuenies Anglorum Regem, sed Anglorum nobilem & prædiuitem.* Et addit; Philippum Episcopum Eystettensem, fuisse primum, quod quidem sibi constet, in Vita S. Walpurgis, qui Richardum nominauerit *Regem*, Sed non est primus, quia præcessit Adelbertus de quo postea.

Hæc sunt quæ contra Regnum S. Richardi disputari posse video. Sed audiatur etiam altera pars. Nondum enim sententiæ pronuntiandæ tempus est. Prius tamen, quam alteri parti aures & animum attentum commodemus, præterire nequeo, quod his hunc in modum scriptis, legi in commentario Francisci Guilimanni, de Episcopis Argentoratensibus in *S. Amando*, primo Episcopo. Est in Alsacia tribus supra Argentoratū miliaribus Monasterium primitus *Offonis cella*, postmodum *Schuttera* appellatum. Non procul inde vel est, vel fuit *Offonis Villare* seu *villa*, & *Offonisburgum*, *Offenburg*. Hæc loca hanc appellationem accepisse ab Offone Rege Angliæ, qui in Alsatiam venerit, ibique vitam Monasticam numero sociorum cœtu coluerit, multis probare contendit apud Guilli-

mannum Paulus Volcius Abbas Hagonis Curia. Si quæras, cuius Regni Offo iste Rex fuerit, Regnum non definitur; illud generatim asseritur, multa tunc in Anglia fuisse Regna & Reges; Offonem hunc Romanam nunquam peruenisse; sed semper in Alsacia permanisse. Ex eius posteritate descēdere S. Richardum, S. Willibaldum, S. Wunibaldum, & S. Walpurgam. Hoc nomen ab Offone locis prædictis inhæsisse, vsq; ad tempora S. Henrici Imperatoris: id ex diplomatis, vetustisq; instrumentis planum fieri. Offonem hunc finem viuendi fecisse circa finem vite S. Gregorij Magni Anglorum Apostoli, qui obiit anno Domini DC. V.

Verùm, vt cætera omnia, quæ affirmantur, rectè se se habeant, illud tamen de Regno non subsistit: in promptu enim est quærerere, cuius Regni Offo iste Rex fuerit. Accuratissimè à scriptoribus Anglicanis contexti sunt indices Regum, qui in Albione, vel ante S. Gregorium Magnum, vel sub eius Pontificatu regnarunt. Nullus huius generis Offo apparet. Qua de caussa? Sed non repetam, quæ iam dicta sunt. Accommodentur, quæ de Regno S. Richardi disputauimus, quia æquè huc quadrant, ac illuc.

CAPVT VI.

S. Richardum fuisse Regem Angliæ.

Ræterum Richardum Regem Angliæ fuisse, multis argumentis demonstrari potest. Primum est, constans, vetustissima, & cuius originem frustra quæras; Ecclesiæ Eystettensis traditio. Quæ sanè magni pendii debet præsertim ab Historico.

L 3 cuius